

10. søndag efter trinitatis

Tid og sted: Ødsted og Jerlev d. 5. august 2018

Salmevalg

10: Alt hvad som fuglevinger fik

130: Fredløs er freden

300: Kom sandheds Ånd og vidne giv

872: Vi synger for dig, Herre Gud Helligånd

14: Tænk, at livet

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Jesus sagde: »Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk siger: Han er besat. Og

Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker, og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere!« Dog, visdommen har fået ret ved sine gerninger. Da begyndte Jesus at revse de byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger var sket, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst omvendt sig i sæk og aske. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til himlen? I dødsriget skal du styrtes ned! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag end dig.« **Amen**

Prædiken

Når jeg bliver vred, smækker jeg med døren. Jeg ved ikke helt hvorfor. Men jeg tror, det er fordi, vreden må have en

fysisk manifestation. Jeg vil helst ikke konfrontere andre med en utøjlet og ukontrollerbar vrede. Det kan være så ødelæggende. Men når jeg er vred, så skal de også helst vide det; så det med at smække med døren virker meget godt, synes jeg. Men så har vi sådan nogle billige døre i præstegården, hvor låsepalen i døren er lavet af plastik. Det resulterede en dag, hvor jeg var særligt vred, i, at låsepalen på døren ind til soveværelset knækkede, og vi derefter ikke kunne lukke døren – medmindre vi låste den. Vrede kan være ødelæggende. Og den er umulig at ignorere; man kan ikke gå ubevæget forbi et vredesudbrud; voldsom vrede kan ikke efterlade én upåvirket, og har man været udsat for et vredesudbrud kan det sidde som en knude i brystet i flere timer eller dage. Omvendt mærker jeg med mig selv, at jeg kan blive frygteligt ked af det, hvis jeg er blevet vred over noget og har reageret voldsomt. Derfor har jeg brug for at tøjle min egen vrede. Det er nemlig sådan, at vreden kan have meget gode grunde til at være der. Der ligger ofte en

sand forargelse bag vreden, som både vi selv og de andre kan lære noget af. Kunsten består da i at besinde sig og finde ind til vredens konstruktive kerne, og mens man stadig kan mærke vreden og kender forargelsen må man handle, så den anden kan genkende alvoren og samtidig mærke viljen til at komme nærmere sandheden.

Og sådan står Gud, Jesus, ansigt til ansigt med os og er vred. Der er en sand forargelse bag vreden. Jesus er vred over, at Gudsriget åbenbarer sig igen og igen, og der ses forbi det, henover det med træk på skuldrende: Gud lader sig føde i det lille barn i Betlehem for at komme os helt nær med sin fred. Blinde ser, lamme går og syndernes forladelse forkyndes for alle og enhver. Men hvor evangeliet prædikes mødes det af ligegyldighed. Ve dig, Kapernaum! ”For hvis de mægtige gerninger, der er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag”. Kun de enfoldige griber evangeliet og glæder sig. Gud er vred; men Gud er også en anden, end den, der lod det regne med svovl og aske, så

Sodoma blev ødelagt. Guds stemme lyder ikke længere med en dyb rungende klang fra universets dybder. Guds stemmer taler til os som søster til søster, bror til bror.

Hvad gør vi, når nogen er vred på os? Automatreaktionerne er, tror jeg, enten at springe fortvivlet i skjul, indtil faren er drevet over og derefter bese skaderne – eller; møde vreden med en kampklar måske lidt hjernedød benægtelse af, at der skulle være noget at sige *mig på*.

Det er noget andet med Guds vrede, fordi vi er forsvarsløse og ikke kan skjule os for den. Og derfor risikerer vi, at den forvandler sig til en eksistentiel vrede, en vrede fra oven. Med sådan en vrede fra oven er der fare for, at vi havner i to forskellige grøfter: Enten tynges vi af Guds vrede og lever et liv under dommens – og ikke nådens – fortegn. Eller vi benægter hårdnakket Guds eksistens. Der er ikke langt fra den ene til den anden grøft.

Men over for denne Guds vrede er der ingen grund til at krybe i skjul eller gå i fornægtelsens forsvarskamp. Over for

Guds vrede kan vi stå med åben pande og tage imod. Ligesom med alt andet, der kommer fra Gud, tjener også Guds vrede til vores bedste. Vred bliver man kun på dem, der betyder noget for én. Vred bliver man kun, når man ikke har givet op. Vred bliver man, når man vil forandre og man tror, det kan lade sig gøre. Jesu vrede er en opsang til os mennesker, der ikke fatter budskabets dybde og livsforandrende muligheder. Jesu vrede er et udtryk for, at vi ikke er opgivet og kastet i ilden, som den gren, der ikke bærer nogen frugt. Eller: som den visne gren på blommetræet derhjemme, var blevet det, hvis man ellers måtte brænde noget af.

Vrede er som regel negativt ladet. Modsat vrede ser vi på venlighed som et positivt ord. Jeg sætter selv venlighed og høflighed meget højt. Men venligheden kan være djævelsk. Venlige er vi over for hvem som helst. Af mange mennesker forventes det, at de som en del af deres job er venlige og imødekommende. I modsætning til vrede mennesket, kan

man aldrig helt vide, hvor man har et venligt menneske: er det en sand venlighed? Er det en venlighed, der vil mig det godt? Er det en venlighed, der vil skabe noget imellem os? Eller er det en ligegyldig venlighed? Er det en udglattende, konfliktsky venlighed? Er det en fjendtlig venlighed? Djævelen forlader scenen med et høfligt, venligt træk på skuldrene. Jesus bliver stående og er vred.

Vi skal lade os forandre. Af Guds kærlighed, af Guds vrede. Det tjener til vores bedste. Dem der ikke vil værdige os deres vrede, kan vi glemme. For den der ikke kan blive vred på dig, er du ikke meget værd. Et kærlighedsforhold mellem to mennesker kommer ikke langt, hvis man ikke vover at vise den anden sin vrede, hvis man gemmer sig bag en venlig maske. I Matador skriger Ingeborg i raseri af sin mand Mads Skjern, der har sendt sønnen Daniel bort. Han har sendt Daniel bort og vendt ham ryggen fordi Daniel er homoseksuel. Ingeborg skriger Mads tilbage, til den

ordentlighed han har forbrudt sig imod med sin homofobi imod sin egen søn; ”Det er jo dig der er syg i hovedet” råber hun ham ind i ansigtet og så smækker hun med døren og rejser, men hun vender også tilbage og lader Mads forandrer sig.

I eventyret om Prinsessen og frøen, springer frøen forfjamsket rundt for at forsøge at gøre prinsessen lykkelig ved at finde hendes tabte guldbold. Frøen er i sin optagethed af at please ikke sig selv. I raseri over den idiotiske frø, griber prinsessen den og smadrer den ind i væggen. Og frøen forvandles til en prins. En prins fordi han ikke længere jager rundt for at tilfredsstille, men ved prinsessens raseri vågner op og forandres; og bliver sig selv. I sårbarhed og klarhed.

Og det er netop sådan, Jesus med sin vrede kan forandre os. Jesus er vred, ikke fordi det er for sent, og fortabelsen allerede en realitet. Nej! Fordi Gudsriget er lige foran os, åbenbaret i denne menneskesøn, som er Gud, i Jesus

Kristus. Ænser vi det? Som Betsajda, Korazin og Kapernaum, der har set, hvordan lamme går og blinde ser; de har set, hvordan de udstødte – toldere, spedalske, skøger – bliver budt op til dans, får nyt liv og kommer med i fællesskabet. De har set Jesus græde, fordi jorden var tør, intet voksede, og mennesket nægtede at ændre adfærd for at redde den frugtbare jord, og i hans tårer genkendte de Guds sorg over menneskene. De har genkendt troen, håbet og kærligheden i Jesus Kristus, i hans gerninger og i hans forkyndelse, men de sætter alligevel deres lid til sig selv, til deres egne evner, til deres egne domme, til deres egne veje. De har set nåden, men de holder sig til loven. De pisker rundt for selv at skabe meningen med det liv, Gud har givet dem, midt i skaberværket.

De er os!

Vi trænger til at høre Jesu vrede ord, til at blive kastet ind i væggen med et brag og forandres og bliver dem, vi er skabt til at være; nemlig Guds børn - i dyb forbundethed med alt

det levende. Dem, der ikke tager imod Guds rige som et lille barn, kommer slet ikke ind i det. Amen.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Gud i Himlen

Vores fødder træder på en knastør jord og vi kigger mod himlen i en uvant varme.

Vi beder dig om at hjælpe os med denne klode, hvor vand, vind, varme og kulde og alle goder bevæger sig i ad snoede og svært gennemskuelige veje. Vi ser ikke sammenhængene klart, som du gør. Lad os se dem.

Gør os kloge på klodens snoede forbindelser mellem alt det levende du har skabt og gør os barmhjertige overfor hinanden.

Giv dem, der er betroet magt visdom til at handle til gavn for de svage og visdom til at se og drømme langt.

Vi beder for dem.

Vi beder for Dronning Magrethe og hendes familie.

Vi beder for din kristne kirke her i Haderslev og ud over hele jorden, og særligt for dem, der forfølges fordi de er blevet døbt til dit navn.

Bliver hos os med din Helligånd og kærlighed. Lad os altid se nye veje. Lad ånden hviske os i øret og kalde på os, når vi har glemmt, hvor vi skal hen. Amen.